

Aiden St. Delphi. Tady představoval nezdolnou sílu, ale kdyby nás neoddělovala Hefaistova a Apollónova ochrana, byl by bezvýznamná nicka.

Ne. Ne. Ne.

Ruka se mi proti mé vůli zvedla k růži vybroušené z krystalu a prsty jsem přejela po jejích hladkých a jemných hranách. Aiden pro mě byl naopak vším.

Mezi spánky mi projela ostrá bolest. Zavrčela jsem, vrhla po něm nenávistný pohled a otočila se čelem k betonové stěně. „Měl jsi mě nechat na elixíru.“

„Naopak jsem ti ho nikdy neměl podat,“ odpověděl. „Nebyl to správný způsob, jak ti pomoci.“

Studeně jsem se zasmála. „Tvoji pomoc nepotřebuju.“

Odmlčel se. „Vím, že tam pořád jsi, Alex. Pod tím spojením jsi to pořád ty. Dívka, kterou miluju.“

Nadechla jsem se, ale nevyšla ze mě žádná slova. Z paměti se mi vynořily vzpomínky na to, jak stojím u potůčku a říkám Aidenovi, že ho miluju, následované nekonečným proudem myšlenek a činů zaměřených na něj.

Kroužily mi hlavou, vzpomínky uložené během řady měsíců, ne-li let, až už jsem nedokázala rozeznat, co je minulost, co přítomnost a co se mělo teprve stát.

„Před pár dny jsi mi řekla, že mě miluješ,“ řekl Aiden, jako by vycítil, co se mi honí hlavou.

„Před pár dny jsem byla nadopovaná a schovávala jsem se ve skříních. Kvůli tobě.“ Prudce jsem se k němu otočila, právě včas, abych zahlédla, jak sebou trhl. Výborně. „Vnutil jsi mi elixír.“

Aiden se ostře nadechl, ale neodvrátil zahanbeně nebo provinile zrak. Díval se mi do očí, i když jsem věděla, že je celou duší nenávidí. „Vnutil.“

Zhluboka, ztěžka jsem nabrala vzduch do plic. „Nakonec se odtud dostanu, Aidene. A zabiju tě. Pomalu.“

„A zavraždíš všechny, na kom mi záleží, já vím. To už jsme probírali.“ Opřel se o mříž. Byl oblečený do černé uniformy strážce a tentokrát neměl na tvářích ani náznak strniště, ale pod jeho uhrančivýma očima se rýsovaly jasně patrné kruhy.

„Vím, že mi neublížíš, pokud by ses dostala ven,“ pokračoval. „Pevně tomu věřím.“

„To je smutné.“

„Co?“

„Že někdo tak pohledný jako ty může být tak neskutečně hloupý.“ Usmála jsem se a Aiden přimhouřil oči. Když z nich vyšlehl stříbrný blesk, věděla jsem, že jsem tala do živého. Asi tak na tři vteřiny se mi tělem rozlil příjemný pocit, ale pak jsem si uvědomila, že jsem pořád v té zatracené cele. Provokování Aideny mi pomáhalo ubíjet čas, ale nic neměnilo.

Mohla jsem dělat lepší věci.

Zatím jsem musela jenom čekat na příležitost. V hlavě mi neustále bzučel tichý šum. Stačilo, abych se na něj napojila, ale jakmile si Aiden třeba jen pomyslel, že se k tomu chystám, začal mluvit. Přešla jsem k matraci na podlaze, sedla jsem si a přitáhla si kolena pod bradu. Dívala jsem se na Aideny, který se na oplátku díval na mě. A snažila jsem se umlčet hlas, který se ozýval, kdykoliv byl Aiden nablízku. Ten hlas se mi nelíbil a nerozuměla jsem mu.

Aiden si prohrábl vlasy a ustoupil od mříží. „Víš, co se tam venku právě teď děje?“

Pokřčila jsem rameny. Mělo mě to snad zajímat? Chtěla jsem se odtud jenom dostat a spojit se se svým Sethem. Potom, pokud byl můj otec pořád jako otrok v Catskills, ho osvobodíme. Můj Seth mi to slíbil.

„Vzpomínáš si, co Poseidon provedl s ostrovem Deity?“

Jak jsem na to sakra mohla zapomenout? Poseidon vyhladil tamní Konvent.

„Bude hůř, Alex. Polovina olympské dvanáctky chce vytáhnout do války proti Sethovi a Lucianovi,“ pokračoval. „A on to jistě ví. Možná